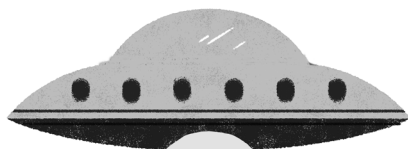

Melissa Savage

ADEVĂRUL
despre
MARTIEN/

Traducere din engleză
de Loredana Voicilă

CORINT BOOKS

1

Accidentul

4 iulie 1947–23.53

Înconjurați de o văpaie de foc.

Așa se arată întâia oară.

Bineînțeles, primul lucru la care mă gândesc nu este o invazie a marțienilor, doar nu sunt nebun.

Nu sunt.

Însă în mod cert este al doilea lucru care îmi vine în minte.

Și asta nu pentru că sunt nebun. Ci pentru că exact așa a ajuns pe pământ Superman.

Înconjurat de o văpaie de foc.

Părinții lui, Jor-El și Lara, l-au trimis pe Pământ într-o mică navă spațială pentru a-l scăpa de la moarte sigură pe planeta Krypton.

Am putea spune că sunt un fel de expert în tot ceea ce ține de Superman.

Eu și prietenul meu cel mai bun, Dibs, suntem specialiști în domeniu. Doar că el mai are și o pasiune stranie pentru marțieni. Mai ales pentru seria de benzi desenate *Planeta*. E preferata lui, îi place chiar mai mult decât *Superman*.

Și de-asta al doilea lucru care îmi vine în minte sunt marțienii.

Pentru că uneori Dibs numai despre asta vorbește, zile în șir. Marțieni în sus, marțieni în jos! E greu să nu te gândești la marțieni când el pălăvrăgește despre ei non-stop.

Acest lucru pe care îl văd acum, în cea mai caldă noapte de vară din mijlocul musonului, orice ar fi el, despică norii întunecați de ploaie cu sulite de foc, transformând orașelul Corona din New Mexico într-o scenă din benzile desenate. Singura diferență este că nimeni nu strigă: „Aceasta este o misiune pentru Superman!” Iar Kal-El, ultimul fiu al planetei Krypton, nu se arată.

Sunt doar eu.

Mylo Affinito.

Și eu nu sunt un supererou. Nici pe departe.

Nici Dibs nu este supererou. Fraierul doarme și pierde toată acțiunea!

— Dibs! șoptesc. Tu vezi ce văd eu?

Doarme buștean.

— Dibs!

Tipul ăsta nu s-ar trezi nici dacă nava ar ateriza pe acoperiș și Superman însuși ar ieși de acolo ca să danseze pe melodia *The Boogie Woogie Bugle Boy*.

La parter, bebelușul Kay plânge, iar mama încearcă să o liniștească, șoptindu-i și legănând-o în scaun. Sunt amândouă mult prea ocupate ca să observe vreo diferență între jerba înflăcărată de lumină și fulgere.

Însă eu am observat.

Adică... așa cred. Totul s-a petrecut foarte repede!

Bebe Kay nu se împacă bine cu musonul de vară. Mai ales când vântul este puternic. Când este gălăgie, când vântul bubuie și izbește, iar cerul nopții se luminează de fulgere. Cred că se gândește cu căpșorul ei mic că, dacă se vaită ea mai tare, câștigă competiția și alungă norii încărcăți de tunete. Cel puțin așa mi se pare, pentru că uneori chiar urlă tare rău.

Lumina strălucitoare se întinde a doua oară de-a lungul tavanului din dormitor, de la un colț la celălalt, în mai puțin de o clipă. Mă ridic în capul oaselor. Este o străfulgerare atât de strălucitoare și atât de rapidă, încât mă face să mă întreb dacă am văzut ceva cu adevărat.

Eu și Dibs stăm în același pat, topindu-ne de căldură sub același cearșaf alb, deși în cameră mai e încă un pat foarte bun de dormit. Lucru pe care Dibs mi-l amintește de fiecare dată când stă peste noapte. Și asta se întâmplă destul de des în ultima vreme, de când mama lui a plecat.

Celălalt pat, acoperit cu o pătură albastră, perfect întinsă, rămâne însă mereu gol.

Nu a mai dormit nimeni în el de un an, o lună și opt zile.

Mă uit la Dibs cum doarme dus. Are gura căscată și trage aer în piept liniștit, de parcă cerul nu s-ar fi aprins acum o clipă. Este de o seninătate imperturbabilă, ignoră complet catastrofa care ne paște.

Cred că a venit momentul să se trezească primind un picior murdar în față.

Și de vreme ce nu se așteaptă, îl nimeresc bine. Îi bag piciorul fix sub nas.

Se ridică în capul oaselor.

— Au, asta chiar a fost urât! se vaită.
— Cum poți să dormi când se întâmplă astfel de lucruri?

— Ce lucruri?

Își astupă nasul cu mâna.

— Tu nu te speli niciodată pe picioare?

— Ai ratat tot!

— Ce am ratat? Pământul de sub unghiile tale?

Își îndeasă degetul în nas.

— L-am văzut prea bine. L-am și mirosit. Mi-ai băgat degetele de la picioare în nas, să știi.

Mă întind ca să văd mai bine pe geam, în timp ce perdelele de dantelă ale bunicii Hildago flutură în vânt ca două fantome albe care vor să se târască din ploaie înăuntru.

Mama și tata au moștenit ferma de la bunicii Hildago acum cinci ani, când bunicul a murit. Tata a părăsit forțele aeriene și ne-am mutat cu toții din Bronx în New Mexico. Pe atunci aveam șase ani, Obie avea opt, iar bebe Kay nu se născuse încă. Abia îmi mai amintesc viața noastră de dinainte de Corona.

— Părea că, într-o clipă, cerul s-a luminat ca ziua și apoi s-a cufundat din nou în întuneric! îi șoptesc lui Dibs.

Băiatul nici măcar nu mă ascultă. Își ține o nară acoperită, în timp ce inspiră și expiră zgomotos cu cealaltă.

— Sper că ești mulțumit! Cred că mizeria o să-mi rămână agățată de părul din nas pentru tot restul vieții.

— Dibs! spun în timp ce mă ridic. Eu încerc să îți zic ceva important.

— Despre străfulgerare?

— Da!

Se proptește în cot și își sprijină capul cu o mână, uitându-se cercetător la mine.

— Ce e așa mare chestie! Fulgeră!

— Asta încerc să îți explic. Nu cred că a fost un fulger. Cel puțin mie nu mi s-a părut că ar fi. Mi s-a părut că... a luat foc cerul sau ceva de felul ăsta.

— Adică... a fulgerat.

— Nu ți-am zis că nu era fulger?!

Dibs cască plictisit.

— Și dacă nu era fulger, atunci ce-a fost? mă întrebă el.

— Păi, tocmai asta e!

Scoate limba la mine și își dă ochii peste cap, apoi se culcă la loc.

— Noapte bună!

Își trage perna îngălbenită peste cap.

— Și dacă mă mai trezesc cu un picior în rât, o să-ți dau o bucată în bot!

Îmi arată pumnul slăbănog de sub pernă.

Pufnesc la așa amenințare și el chicotește, cu fața turtită de saltea.

Și asta pentru că știe și el foarte bine că bucata lui n-ar face prea mare pagubă. Cu pumn sau fără pumn. E un schelet ambulant și știe și el asta.

În clipa asta o altă văpaie înflăcărată luminează camera, de data aceasta însoțită de un zgomot care pare să vină de la obloanele verzi, smulse parcă de la ferestre.

Sunt sigur că de data asta a văzut și Dibs ceva, pentru că își scoate repede capul de sub pernă. Bebe Kay dă

drumul celui mai ascuțit plâns. Alerg la fereastră. Atârnat de pervazul ud, cercetez cu ochii larg deschiși întunericul de afară.

Ploaia biciuiește acoperișul, veranda și hambarul. Vacile de pe pajiște sunt ude learcă. Sunt lacuri pe jos, cotețul găinilor este inundat, iar tractorul tatei, parcat în fața casei, e scaldat tot de ploaie.

— Ce-i? mă întreabă Dibs, cu cearșaful tras până în gât, ca un scut protector. Ce e afară? Sunt marțieni? Îhm? Ei sunt? Au aterizat marțienii, ca să pună stăpânire pe planetă. Ca în *Războiul lumilor* de H.G. Wells. Asta e, nu-i așa?

— Da' de ce nu vii încoa' ca să vezi cu ochii tăi?

— Eu nu vin nicăieri până când nu sunt sigur că nu sunt marțieni pe-acolo care să mă ia pe nava lor. Vezi tu mai întâi!

— Eu nu sunt controlorul tău de marțieni.

— Să știi că îți extrag creierul prin urechi de îndată ce te văd. Așa sunt ei!

Pufăi.

— Citești prea multe benzi desenate.

— În *Whistler*, săptămâna trecută, continuă Dibs, au avut un episod numai despre un tip care a fost răpit de marțieni. I-au scos creierul și băiatul a rămas doar o marionetă fără minte și fără suflet, de care marțienii s-au folosit ca să își pună în aplicare planurile pe care le aveau pe Pământ, și nimeni nu și-a dat seama de ce s-a întâmplat, pentru că tipul își păstrase forma umană.

Îmi dau ochii peste cap.

— I-au scos creierul?

Se uită la mine foarte serios.

— Da. Marțienii îi controlau mintea.

Dau din cap dezaprobator, dar el dă din gură mai de parte, la fel cum face ori de câte ori vorbește despre teoriile sale cu marțieni.

— Poate că deja ne-au scos creierul și noi nici măcar nu știm, pentru că i l-au luat ca să facă experimente! Poate că nu mai avem creier!

— Poate că tu nu mai ai creier.

Îi zâmbesc. Zâmbește și el cu toți dinții, mari ca de castor, care nici nu-i încap în gură.

— Păi, adevărul e că marțienii aleg de obicei geniile.

Își ridică semeț capul și își scoate pieptul slăbănog înainte.

— Hai, nu mai fi așa fricos și vino-ncoace odată! îi ordon, făcându-i semn să vină lângă mine.

Oftează din greu și își târăște în cele din urmă picioarele desculțe pe podeaua veche. Îngenunchează lângă mine. Are picioarele mai tăbăcite decât cea mai de soi piele din ținut, pentru că nu poartă niciodată încălțări. Zice că îl freacă la degete, însă eu cred că de fapt nu are o pereche care să îi vină bine. Și asta de când maică-sa i-a părăsit, pe el și pe domnul Butte, acum două veri.

Ne uităm pe fereastră amândoi, sprijiniți de pervaz, cu bărbile proptite pe brațe.

Rafalele împrăstie o ceață jilavă care ne intră în ochi și ne umezește pielea, răcorindu-ne de arșița nopții. Morișca ruginită, de dincolo de cotețele pentru pui, scoate un sunet ascuțit, plângăreț, de parcă s-ar certa cu vântul. Inima îmi bubuie în urechi. Dibs respiră greoi.

— Poate că este o fantomă din iad! șoptește el în cele din urmă. Am auzit o poveste despre un demon venit din purgatoriu care a țâșnit afară și a furat un copil din Albuquerque. Nu s-a mai auzit nimic despre el de atunci. Niciodată. I-a furat sufletul. Știi, poveștile astea trebuie să aibă un sâmbure de adevăr. Nu ai cum să inventezi așa ceva. Tu crezi în fantome, Mylo?

Ridic din umeri.

— Depinde.

— Dar în marțieni crezi? Ce zici, crezi în marțieni? De data asta nu mai răspund.

Ce trebuie să știți despre Dibson Tiberius Butte:

1. Doar dinții ăia de castor și urechile îi sunt mai lungi decât poveștile.
2. Picioarele îi miros mult mai urât decât mie, orice ar zice el.
3. E cel mai bun prieten al meu, cel mai bun prieten din univers.

Așteptăm.

Tunetele bubuie.

Fulgeră.

Jos, bebe Kay pare, în sfârșit, să se mai fi liniștit, iar scârțâitul scaunului mamei s-a mai domolit.

Într-o secundă răsună cea mai asurzitoare rupere de nori pe care am auzit-o vreodată. Se zguduie pământul, liniștea e spartă. Bubuitura este atât de puternică, încât pare că s-a căscat un crater uriaș în centrul Pământului. În acea clipă vedem cu ochii noștri o explozie